

HORVÁTH VERONIKA
Fölfogni a végtelent

Az óceán utáni sóvárgás a kontinens közepén a legerősebb. Semmi szélsőség, mérsékelt égöv. A tekintet háztömbbe, villanyoszlopba akad. Drótok, ágak-bogak, emelkedők. Nem hegyek, csak dombok, kis-és nagy Alföldek, kis- és nagybetűk. Hogy kell helyesen a neveket? A te neved? Hullámtörés a sziklákon, megtörik, és visszacsap, tajtékzik. Nem beszél, de hangja van, nem nyelv, de értem, megtörsz bennem, újra és újra megtörsz, szétszóródsz, sós permet vagy az arcomon. Pára vagy! Fölemelkedsz, helyedbe hideg levegő tódul, gomolyogsz, sűrűsödsz, leszállsz, kifakadsz, hullsz, folyasz, ömlsz, önmagadba torkolsz, sziklának szaladsz. Szóródó cseppjeid arcomba permetezi a szél.

Boldogok a halak?

Jó a halaknak, mindig fürödhetnek.
Nem lesz lila a szájuk,
ha túl sokáig maradnak a vízben,
és nem sontyorodik össze
ujjbegyükön a bőr.
Te láttad már a tengert?
Beleömlik a folyó,
de föl sem tűnik neki, akkora nagy,
és olyan mély, hogy senki emberfiának
nem ér le benne a lába.
Neked sem, nekem sem,
sőt még apának sem!
Kivéve a halaknak.
De nekik meg lábaik nincsenek.

Horváth Veronika

(1990):
Győrben született.
2009 óta publikál
irodalmi folyóiratokban.
Minden átjárható című
kötetét a Fiatal Írók
Szövetsége adta ki 2017-
ben. A könyvről több
mint egy tucat kritika
jelent meg online és
print folyóiratokban,
jelenleg a harmadik
kiadást online lehet
megrendelni. 2019-ben
Móricz-ösztöndijasként
második verseskötetén
dolgozott. A FISZ
elnökségi tagja és
szervezője, az Itt és Most
Társulat munkatársa.
Budapesten él.

Omlásveszély

Mondd, miért ne lehetne? Csak ezt a kapualjat szép csöndben,
a kagylót a közepén. Nem lehetne, hogy ezt a tengert
tegyük magunkévá? Homlokzatot, boltíveket, stukkókat.
Miért kell mindig a bomló vakolatot? Elkaparni a vart.
Gyógyulgassunk szépen, tekerjük vissza térdünkre a gézt.
Aztat a tér, a sebig nem ér fel, hullámok nyaldossák a sárga kanapét.
Puhul a bőrkeményedés. A karfa mögül fél pár zoknit halászok elő.
Bábot varrok belőle: nem keresem kényszeresen a dolgok másik felét.
Fel-le szalad a cérna. Üldögélünk csöndben,
ki tudja, hova lett napok tornyának tetején,
barátommal, istenemmel, ellenségemmel, szerelmemmel –
kinek képzelhetlek ma éppen, a hét harmadik napján mi vagy?
A szerda változatos alakokat ölt:
szomszédunkban széncinegék nyitogatják a hajnalt,
az orosz asszony már kirázta zsebkendőjéből a tegnapot.
A talajból kienged a fagy, a sövény tövénél
serken a pázsitfű, tocsog a lépés. Kutyákat sétáltat a szeretetéhség,
bokrok közt hányják a földet leküzdhetetlen ösztönök,
és szemmagasságban ismeretlen azonosságok cserélnek helyet.
A ki tudja hova lett dolgok tornyán, méházva veszek számba
tút, kapualjat, gazdát és gazdátlant, függőt és függetleneket.
A kör önmagába nő. Jobbomon zoknibáb tátogja, hogy tenger,
tenger ez is. Lehetne elég.

